

CONFESSIONS OF A
TEENAGE SERIAL KILLER

DEALERS

Leesexemplaar

CONFESSIONS OF A TEENAGE SERIAL KILLER



BJORN VAN DEN EYNDE

P E L C K M A N S

Voor Dione, Marie & Olivia

Eerste druk: november 2024

© 2024, Bjorn Van den Eynde en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Studio Rubio
Vormgeving: www.intertext.be
Foto auteur: Sacha Kleinblatt

D/2024/0055/542
ISBN 978 94 6383 589 3
NUR 285/330
THEMA YFB, YFN, 5AP

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6383 689 0

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 x.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

*'Er is niets dat ik niet zou doen,
als het was om jouw leven te redden.'*



Leesexemplaar

IK

Ik hield van chirurgische precisie. Zuivere oplossingen. Een probleem waar je mee zat, moest je wegwerken.

Naar mijn gevoel: bij de wortel aanpakken. Wegsnijden. Tot elk smerig en vuil partikeltje kwaad uit je lijf weg was.

Ik had in mijn leven al veel verdriet gezien.

Ik had in mijn leven al veel verdriet veroorzaakt.

Maar ik was in het reine met mezelf. Ik kon mezelf in de ogen kijken, zeker als ik er eindelijk voor zorgde dat er nog meer kwaad de wereld uitging.

Het was tijd voor actie.

Het was tijd om nog meer kwaad de wereld uit te snijden.

Ik wist precies waar ik zou beginnen.

Ze zou niet weten wat haar overkwam.

Leesexemplaar

Nora streek haar donkere haren uit haar gezicht en keek even opzij. De jongen naast haar had dezelfde trekken in zijn gelaat. Hij was niet haar broer, maar haar neef.

Toch voelde het niet zo. Het was alsof ze in hetzelfde gezin waren opgegroeid.

Younes was de broer die ze nooit had gehad.

Familie.

Eigen bloed.

Hij was er altijd voor haar geweest, had haar altijd beschermd, had haar altijd geholpen, zelfs als hij daardoor gevaar liep.

Hij had haar het leven van de straat getoond, in al zijn facetten. Hij had haar geleerd hard te zijn, net zoals haar vader.

Er was niets dat Nora niet voor Younes zou doen.

Nora lag boven op een container in de Deurganckdokken. De skyline van Antwerpen prijkte achter haar.

De laagstaande zomerzon tekende langs de containerkranen schaduwen op het zinderende asfalt en tegen de wanden van de hoog gestapelde boxen. Nora bekeek zichzelf in de reflectie van haar smartphone. Ze was een mix van een Belgisch-Duitse vader en een Marokkaanse moeder. Ze merkte dat ze zweette, veegde de druppels van haar wang en bekeek het vocht aan haar vingers.

'Youni, ik zweer het.' Ze klonk geprikkeld. 'Als we hier

voor niks in de zon liggen te bakken, dan gaat het je beste dag niet zijn.'

Younes stak zijn tong uit en beet erop. 'Jeses, Nora. Zo'n slecht humeur. Geniet een beetje van het uitzicht. Zonnetje op je gezicht... Wat is het probleem? We liggen hier toch chill?' Hij knipoogde, bracht zijn verrekijker naar zijn ogen en speurde de horizon af. 'Zeuren past niet bij je snoetje.'

Nora kon een glimlachje niet onderdrukken, legde haar hoofd op haar handen en tuurde naar de zon. In het havendok was niets of niemand te zien.

Haar gedachten dwaalden af naar hoe het ooit begonnen was. Zij was twaalf en hij dertien toen ze voor het eerst samen deelden. Dat was al meer dan vijf jaar geleden. Antwerpen had voor de twee geen geheimen meer, zeker niet 's avonds en 's nachts. Of het nu op het Zuid, op het Kiel of in Borgerhout was, overal hadden ze klanten en raakten ze van hun spul af.

Terug te moeten denken aan al die keren dat ze een hopeloze junk een zakje drugs in de handen had gestopt, gaf Nora een wrang gevoel. Ze had altijd weggeduwd dat die rotzooi ook levens kapotmaakte.

Het was niet dat Nora per se wilde dealen... Maar het was allemaal een kwestie van overleven. Zij en Younes hadden een totale *fucked up* jeugd gehad, en er was weinig zicht op beterschap.

Nora's ouders waren al bijna vijf jaar dood. Van kant gemaakt. En Younes' moeder, Nora's tante, was niet de ouder waar ze naar konden opkijken. Nora woonde met haar zusje Imane en neef Younes samen in haar tantes armetierige appartementje in Hoboken, waar het voor de afgeleefde vrouw onmogelijk was om haar zware alcoholverslaving te verbergen. In al die jaren dat Nora bij

haar tante en haar neef was ingetrokken, was Nora's tante maar een paar momenten helder geweest in haar hoofd.

Younes knipte met zijn vingers voor Nora's gezicht om haar weer naar het nu te brengen. Hij wees naar beneden.

Tussen twee gigantische containerkranen, een halve kilometer verderop en op de begane grond, was een in het zwart gekleed mannetje verschenen. Hij had vanaf deze afstand en tussen de metalen constructies meer weg van een worm of een mier dan van een mens.

'Dat is Flavio Santino', zei Younes. 'Die Italiaanse pizzavreter is een dealertje en sinds kort de loopjongen van Karim El Koudhi.'

'El Koudhi?' Nora richtte zich op. 'Die gast is de loopjongen van Karim fucking drugsbaas El Koudhi?'

'Die, ja.'

Nora verslikte zich even in het besef dat er meer aan de hand was. Ze waren hier niet voor een doordeweekse drugsdeal. 'Younes... Wat ben jij van plan?'

'Eh... Wat zijn wij van plan, bedoel je toch?' grijsde hij. 'We doen toch altijd alles samen? *Ride or die*, broer en zus? Samen tegen de wereld?'

Nora hield haar adem in. Younes was op de een of andere manier tegelijk een broer, een vader en een beste vriend voor haar.

Hij trok zijn rugzak dichterbij. 'Luister, Noortje... ik heb er echt dik genoeg van. Met zakjes drugs rondcrossen in de stad... Wij die altijd de risico's moeten nemen voor die paar rotcenten... Op straat werken als zo van die kleine dealers... We kunnen er amper van leven en niemand zal ons komen redden. Echt. Ik ben er klaar mee!'

'Younes...'

'Wij moeten elke keer ons leven op het spel zetten! En dan ook nog proberen niet gepakt te worden door

de flikken! En waarom? Zodat die dikke patzers, die drugsbazen zoals El Koudhi met al het geld gaan lopen?’

‘Dat is nu eenmaal zo.’

‘Nee! Niet meer met mij!’ zei hij bits. ‘Ze hebben geen respect voor ons. En dat moet stoppen. Nu. Vandaag. Ik wil het niet meer!’

‘Waarom zijn we hier?’ drong Nora aan. ‘El Koudhi is verdomme een van de zwaarste gasten die er in Antwerpen rondlopen! Albanezen, Belgen, Turken, Polen, Spanjaarden... ze zijn allemaal bang van hem!’

‘Klopt... Maar van die Santino daarbeneden niet.’ Younes blikte naar het mannetje tussen de havenkranen. ‘Ik hou het al een maand in de gaten. Elke zondag komt Santino naar hier met een tas vol harde cash, om die af te leveren aan een ander mannetje van El Koudhi en soms aan de boss himself. En wat er in die tas zit... dat gaat niet over een paar duizend euro, hè. Dat gaat gemakkelijk over veertig- of vijftigduizend euro!’

‘Weet je... Ik heb me echt vergist in jou’, zei Nora droog. ‘Ik dacht dat je slim was. Maar jij moet je serieus laten opnemen in een gekkenhuis. Je bent helemaal loco in die dikke kop van je!’

‘Omdat ik fucking hoger begaafd ben dan Stephen Hawking?’ Hij tikte op zijn voorhoofd. ‘Dit is een briljant en waterdicht plan!’

‘Fuck you, Younes. Fuck you voor dit, man! En dat je dit allemaal nu pas zegt!’

‘Ah ja... Ik kon het nu pas zeggen! Anders was je niet meegekomen!’

‘Hoe zou dat komen?!’ Nora veegde het zand van haar handen en wilde opstaan. ‘Nee... Ik ben hier weg!’

‘Maar, waarom...? Er is toch geen enkel risico? Kijk dan!’ Younes wees naar Santino. ‘Dat mannetje van El

Koudhi staat daar altijd veel te vroeg, uit schrik om de grote baas ambetant te maken. Die El Koudhi of zijn volk is hier pas over twintig minuten. Twintig! En die Santino... dat is een Italiaans broekventje! Dus...' Younes trok twee bivakmutsen uit zijn rugzak. 'Die gaat ons niet herkennen, hij weet niet eens wie wij zijn... En voor El Koudhi hier is om die tas met cash op te halen, zitten wij ons geld al te tellen op de Bahama's!'

Nora hikkelde.

'Komaan. Laten we nu eindelijk pakken wat ons toekomt!'

'Nee... Nee, ik doe het niet!' Ze duwde zijn uitgestoken hand weg. 'Ik heb al veel gedaan, omdat het moest, maar... dit doe ik niet!' Nora voelde zich week worden, denkend aan alle jaren die voorbij waren gevlogen en die ze met dealen verpest had. 'Ik wil dit niet meer. En zeker dit soort shit niet.'

'Maar ik ook niet! Dat is het nu net!' Younes zuchtte gefrustreerd, omdat het hem zo logisch leek. 'Eén keer. Dan kunnen we er misschien mee stoppen. Met het dealen, met al die andere shit... We kunnen samen weg uit Antwerpen. Ergens anders opnieuw beginnen. Samen met jouw zusje?'

Nora keek haar neef recht in de ogen. Dat was een smerige zet. Hij wist dat hij daarmee een zwakke plek raakte.

Younes pakte Nora bij haar schouders vast. 'Het is simpel. We willen er allebei mee stoppen. Als we dit geld pakken, dan kunnen we ermee stoppen. Dan zijn we hier weg! Naar waar je maar wilt! Een eerlijk leven, gaan studeren en werken zoals al die andere saaie Belgen... maar dan op een goeie plek! Dan kunnen we eindelijk uit die stinkput hier kruipen en het anders doen!'

Nora aarzelde. Ze wist niet wat ze erop kon zeggen.

‘Komaan. Eén keer?’ vroeg hij. ‘Doe het dan voor mij.’

Ze schudde haar hoofd. Ze kon niet geloven dat ze hierin mee zou gaan. ‘En wat denk je? Dat die kerel dat geld zomaar gaat geven?’

Younes schudde zijn hoofd. Hij ritste zijn rugzak open. Twee handwapens met afgesleten handvatten en een doffe loop vingen het licht van de zon.

‘Ik weet het niet.’ Aarzelend bekeek Nora de wapens. ‘Ik heb het gevoel dat dit fout gaat aflopen.’

Younes had gelijk, dacht Nora. Die slappe Italiaan van een Flavio Santino plaste in zijn broek toen Younes met een bivakmuts voor hem stond en zijn wapen onder zijn neus duwde.

'Afgeven, klootzak! Geef die fucking shit hier!'

Nora stond met haar wapen in haar trillende handen aan de zijkant van de containerkraan. Ze richtte de loop op de jongen. Een adrenalinerush maakte haar hoofd gek.

Flavio Santino zette de tas op de grond, ging op zijn knieën zitten en legde zijn handen in zijn nek. Hij huilde en durfde niet meer op te kijken. Waarschijnlijk was hij zo'n loser die op een of andere school door de bende van El Koudhi gerekruteerd was en nu het gevaarlijkste en meest risicovolle werk mocht opknappen, zonder er echt veel mee te verdienen, net zoals Nora en haar neef... Met dit soort risico's tot gevolg.

Deze tienerjongen was een sukkelaar. Geen bende-materiaal. Hij zou straks sowieso een kogel door zijn kop krijgen, als zou blijken dat er een belachelijke hoop cash gestolen was.

Nora had moeite met ademen. Ze kon alleen maar denken aan hoe absurd dit moment was. Wat stond ze hier in hemelsnaam te doen? Hoe had haar neef haar weer zover gekregen om dit samen met hem te doen?

Simpel. Omdat ze bijna niemand anders meer had. En ze zag hem te graag om hem ook maar iets te weigeren.

Het idee dat ze haar leven werkelijk kon omgooien smaakte ook veel te zoet.

Even flitsten de gezichten van haar vader en moeder door haar hoofd. Vijf jaar na hun dood was Nora er nog steeds niet uit op wie ze het meeste leek. Haar vader probeerde haar als kind al te leren hard te zijn. Ismael Zillessen zei tegen Nora dat ze niemand kon vertrouwen. Dat ze voor zichzelf moest kiezen. Hij zou willen dat ze doorging met diefstallen zoals deze.

Nora's moeder was anders geweest. Hanane zou tegen haar dochter zeggen dat ze dit absoluut niet mocht doen. Zij wilde dat Nora een open blik op de wereld hield. Dat ze mensen liefhad. Dat ze schone dingen met haar leven deed.

Basically hoopte haar moeder dat Nora niet zoals haar vader zou worden, hoe graag de vrouw haar gezin en haar man ook zag.

Het knaagde aan Nora's geweten, nu ze Flavio Santino voor zich op zijn benen zag staan trillen.

Kon ze hier wel mee doorgaan?

Younes had de zak geld met zijn voet opzijgeduwd, probeerde Nora uit haar gedachten te sleuren en gebaarde dat ze dichterbij moest komen. 'Verdomme... Hé! Help eens!'

Met plastic kabelbinders bond hij de enkels en de polsen van de Italiaan bij elkaar. Flavio zou hen niet kunnen volgen.

Younes pakte net de zak van de grond, toen in de verte het geluid van een motor te horen was.

Er leek geen terugweg meer mogelijk, er waren getuigen op komst. Nora wilde haar neef uitkafferen, hem voor de voeten werpen dat ze toch veel tijd zouden hebben?! Was het Karim El Koudhi die nu al bij de dokken aankwam?

Nora was te bang om haar stem te laten horen. Ze wilde niet dat Flavio Santino genoeg zou horen om Nora of haar neef later terug te kunnen vinden. Ze mocht er niet aan denken dat hij of Karim El Koudhi wraak op haar zou nemen. Of nog erger: op haar familie.

‘Allez, komaan!’ riep Younes. ‘Snel! Weg hier!’

Nora wierp nog een laatste blik op de huilende Flavio en krabde door een van de gaten in haar bivakmuts aan een litteken boven haar jukbeen. Op momenten zoals deze jeukte die pijnlijke herinnering altijd erg. Soms begon haar ooglid er ongecontroleerd van te trillen.

Ze wilde Younes volgen, maar bleef als versteend staan.

Boven op de container waar zij net nog lagen, minstens tweehonderd meter verderop, stond een schim naar hen te kijken. Het was van deze afstand onmogelijk ook maar iets op te merken om te achterhalen wie hij was.

Nora probeerde te focussen. Ze was er zeker van dat er daarnet niemand in de buurt van die container was geweest.

‘Kom nu!’ herhaalde Younes. ‘Wegwezen!’

Nora gaf geen kik. Terwijl achter haar het geluid van de motor aanzwol, bleef de schim ver weg op de container stokstijf naar haar kijken.

Younes vloekte, pakte zijn nichtje bij haar hand en trok haar mee tussen de containers. Het laatste wat ze hoorde, was het gehuil van Flavio Santino.

Leesexemplaar

Younes liet zich naast zijn brommertje op de grond zakken. Hij leunde tegen de met onkruid overwoekerde groene omheining. De dode gevels van verlaten huisjes staarden hen aan van de overkant van de Olieweg. Hij lachte hardop en balde zijn vuisten. Alle adrenaline moest eruit.

Alles aan hem vertelde dat hij niet kon geloven dat dit gelukt was.

Nora was naast het brommertje het zijwegje van de D'Herbouvillekaai uitgelopen, dat van ver uitkeek op de imposante Schelde. Haar neef had geprobeerd haar gerust te stellen. Na een rit van tien minuten zonder achtervolgers was het zo goed als zeker dat ze ermee wegwamen.

'Chill', zei hij, terwijl hij de tas opende. 'We waren op tijd weg. Die mannetjes van El Koudhi hebben ons niet gezien. En wat gaat Flavio Santino zeggen? "Ze waren met twee"? "Allebei met een bivakmuts"? Die gast weet niks over ons!'

Nora schudde haar hoofd. Ze voelde tranen opwellen. Ze had het gevoel dat ze haar moeder had teleurgesteld.

'Kom op, nichtje...' Younes moest moeite doen om niet superluid te schreeuwen, terwijl hij met zijn handen aan de geldbriefjes voelde. 'Dit zijn bakken geld! Ik had het toch gezegd? Minstens een paar tienduizenden euro's! Misschien wel honderdduizend!'

Haastig liep ze over de kasseien naar hem toe. 'Er was iemand.'

'Wat?'

'Er stond iemand op de container... naar ons te kijken...'

'Iemand...? Wat is dat voor bullshit?'

'Ik heb het gezien, Younes!' Ze klonk nu feller. 'Er was iemand die ons in de gaten hield!'

'Wie? Iemand van El Koudhi?'

'Ik weet het niet! Ik denk het niet.'

'*À l'aise*, Noortje.' Hij rolde met zijn ogen. 'Het is de fucking kick die nog in je lichaam zit.'

'Hoor je niet wat ik zeg? Er was verdomme iemand!'

'Er was... iemand.' Hij schamperde. 'En wat deed die dan?'

'Niks. Gewoon...'. Ze hakkelde. 'Hij stond daar...'

'Niks te doen?' Younes lachte. 'Wat aan zijn fluit te rukken?'

Nora boog naar hem toe en sloeg hem hard tegen zijn schouder. 'Dit is niet om te lachen, gast!'

'Wat moet ik dan doen? Wenen als een baby?' Hij gaf haar een por terug. 'Fix je kop, Noor! Je bent helemaal gek geworden hierboven!' Hij wees naar zijn schedel.

'Wat denk je nou serieus? Dat er iemand op die container stond te loeren terwijl wij die tas pikten?' Hij vloekte.

'Hoor je zelf hoe dat klinkt? Een gastje van El Koudhi zou ons hier niet mee laten weggkomen!'

'Dat denk ik ook niet...'

'Dus... Klaar! Haal die stomme shit uit je kop en chill!' Hij stond op en ritste de rugzak dicht. 'Loop jij naar huis, zorg dat mijn moeder niks doorheeft.'

'Na achten...?' Nora wees naar haar horloge. 'Dat mens ligt al lang knock-out zat op de zetel naar herhalingen van *De Kampioenen* te kijken.'

‘Ga naar huis en doe normaal!’ drong Younes aan, toch geprikkeld. ‘Ik zorg ervoor dat deze stuff ergens veilig ligt.’

Hij startte de motor en zette zijn helm op.

‘Is dat wel een goed idee?’ vroeg Nora. ‘Kunnen we niet beter...’

‘... we gaan die tas niet thuis zetten!’ Hij gaf een paar keer gas en trapte de staander weg. ‘Dat zou helemaal dom zijn!’

‘Geef je me geen lift?’ riep ze nog.

‘Wandel maar! Frisse lucht zal je goeddoen.’ Hij lachte nog. ‘*Jeses*. “Er stond iemand.” Fuck dit.’

Leesexemplaar

Nora had een groepje kleine straatjongens genegeerd. Ze hadden haar vanop een speelplein nageroepen dat ze een lekker ding was en of ze haar nummer niet kregen. Ze waren gemakkelijk een jaar of zes jonger. Snotneuzen uit de lagere school en toch al een grote bek.

Ze betrapte zichzelf erop dat ze het verpauperde geveltje in de Krugerstraat drie keer voorbijliep en telkens op haar stappen terugkeerde, om er toch maar zeker van te zijn dat niemand haar volgde. Pas toen er niemand anders in de buurt leek te zijn, maakte ze haastig het slot los en wong zich langs de klemmende voordeur naar binnen.

Struikelend over vuilniszakken die opgehoopt in het gangetje lagen, ging ze met haar rug tegen de muur staan. Ze sloot haar ogen en haalde diep adem. Haar handen trilden nog steeds. Het was een oncontroleerbare bibber sinds ze dat wapen in haar handen had gehad. Ze was blij dat Younes dat onding en de zak geld mee had genomen.

Even dacht Nora aan het geld dat ze buitgemaakt hadden en probeerde zo zichzelf te troosten. Haar betreurde moeder zou streng hebben afgekeurd wat Nora net had gedaan. Maar hoe de beschuldigende stem van Hanane zou klinken, dat weerde Nora compleet uit haar gedachten.

Haar vader zou trots zijn. Hij zou zeggen dat het klote was dat je mensen moest offeren, maar dat het de enige manier was om te overleven in deze wereld. *Niemand*

komt je redden. Dat was zijn leuze. Het zal wel iets met zijn Duitse voorouders te maken hebben gehad. Hij wilde dat zijn kinderen leerden voor zichzelf te kiezen. En dat was precies wat Nora gedaan had.

Ze had gekozen voor zichzelf en bovenal: voor haar familie.

‘Wat is er? Een slecht geweten?’ klonk een stem uit de woonkamer. ‘Ik zweer het... Je trilt als een vibrator met Duracellbatterijen.’

Nora schrok. Ze had niemand verwacht en moest moeite doen om geen gillette te slaken.

Het hoofd van haar jongere zus Imane kwam boven de zetel uitpiepen. Haar haar was vettig en haar bril stond een beetje scheef op haar guitige gezicht.

‘Waar ben je geweest?’ Imane glimlachte. ‘Ik ga nog echt beginnen denken dat je een liefde hebt.’

‘O nee, fuck dat... Ik wil geen vent in huis’, probeerde Nora met een grapje. ‘Dat is alleen maar afzien.’ Ze trapte haar schoenen uit en keek op haar smartphone, alsof ze een bericht verwachtte.

‘Misschien doet het je deugd?’ grinnikte Imane. ‘Ze zeggen toch dat je door seks minder stress hebt?’

Nora keek Imane met grote ogen aan. Die vormde met twee vingers een V en liet haar tong er vrolijk tussen spelen.

‘Bah! Serieus, Imane... Doe even normaal! Op mijn vijftiende had ik niet zo’n vuile bek.’

‘Echt niet waar’, beweerde Imane. ‘Minstens even fucking erg!’

‘Imane. Hou op!’ Nora zuchtte. ‘Mama moest het horen. Ze zou je een tik tegen je hoofd geven...’

‘... en zeggen dat ik mijn tong eraf moest bijten.’ Imane glimlachte vertederd. ‘Ik mis haar wel. En papa...’

‘Ik ook.’

Een weemoedige stilte vulde de woonkamer. De twee meisjes staarden elkaar mijmerend aan.

‘Zeg, eh...’ Imane steunde met haar hand op de leuning van de zetel. ‘Kun je me helpen? Ik moet echt dringend...’

Nora schoot naar de zetel toe. Haar blik viel op een lege fles die op de tafel lag. Van hun tante was geen spoor. Younes’ moeder, Samira Taleb, was eigenlijk de hele dag onder invloed.

‘Is dat kutwijf weer het huis uit?’ vroeg Nora.

‘Geen idee.’

‘Of ligt ze in coma op haar bed?’

‘Kan. Ik weet niet waar ze is.’ Imane kreunde. ‘Nora? Ik moet echt nu.’

Nora knikte. Ze trok de rolstoel van Imane dichterbij, twijfelde even, en pakte haar zus dan maar vast bij haar middel. ‘Hou me stevig vast, hè?’

Imane probeerde zich uit alle macht naar haar zus toe te trekken, terwijl ze met z’n tweeën onhandig de woonkamer uit sukkelden. Eens op de pot kreunde Imane gelukzalig.

‘O... dat doet deugd...’ Dan een lachje. ‘Bijna beter dan seks, denk ik.’

‘Hier dan... met je grote mond...’ Nora keek snel weer even op haar smartphone. ‘Fucking maagd dat je bent. Of nee! Nu snap ik het! Komt die kerel van hiernaast soms langs om jou een lekkere beurt te geven?’ Nu maakte Nora een V-vorm met twee vingers en bewoog haar tong ertussen.

‘Jakkes! Doe normaal!’ Imane gooide een rol toiletpapier naar haar toe. ‘Je loopt zelf op hem te geilen!’

‘Echt niet.’

‘Echt wel!’ Imane draaide zich naar het licht. ‘Als

mama dat zou weten, zou ze pas echt kwaad worden. Vies slettengedrag.'

Nora merkte een blauwe plek op onder Imanes rechteroog en fronste.

Haar zus zag Nora staren en draaide onmiddellijk haar hoofd weer weg. Ze pakte wat papier en vouwde het tot een propje.

'Wat is dat?' vroeg Nora. 'Heb je shit gehad op school?'

'Nee. Gewoon gevallen.'

'Op je gezicht?' Nora schudde haar hoofd. 'Nee, kreupele... daarvoor ben zelfs jij niet dom en onhandig genoeg!'

'Echt waar... ' Imane forceerde een lach, alsof ze het meende. 'Bakkes, seut.'

'Serieus, Imane. Wie? Waren het weer die klootzakken uit jouw klas?' Ze balde haar vuisten. 'Ik zweer het, ik sla ze allemaal kapot en...!'

'Rustig, Muhammad Ali. Het is echt niet erg.' Imane wreef langs de blauwe plek. 'Je moet niet denken dat ik mezelf niet kan verdedigen.' Het klonk niet overtuigend. 'Ik trek mijn plan wel. Ik heb jou niet nodig.'

'Fuck dit... En heel dit klotehuis.' Nora stroopte haar mouwen op. 'Ik zorg ervoor dat we hier zo snel mogelijk weg kunnen.'

'Blijven dromen.'

'Ik meen het.' Nora tilde haar zusje van de pot en droeg haar naar de woonkamer. 'Als het kan, zijn we hier morgen weg.'

'Zonder geld of iets?'

'Ik verzin wel wat.' Ze knikte naar Imanes stekertjes, oorbellen die ze ooit van haar moeder had gekregen. Echt goud, met een klein bijtje erop. 'Desnoods verkoop ik die oorbellen van je!'

Imane wist dat het een grapje was, maar keek ernstig.
'Het zou mogen. Het is niet al goud wat blinkt.'

'Hoe vaak heb je dat al niet gezegd?' mompelde Nora.
'Het is niet al goud wat blinkt...'

'Oma zei het soms.'

'Ik meende het niet eens serieus.'

'Ik wel. Geld en goud kunnen me niet schelen. Wat veel en veel belangrijker is: ik ben blij dat ik jou heb.'

'Ik jou ook.' Nora hielp Imane weer in de zetel en zag dat haar zusje even moeite had om zichzelf goed te zetten.

Imane mocht dan wel zeggen dat geld en goud niet nodig waren, de realiteit was naar Nora's gevoel een pak harder.

Ondanks de wroeging die haar parten bleef spelen, had Nora toch even het gevoel dat ze de juiste keuze had gemaakt door voor geld te gaan. De herinnering aan de glimlach van haar vader warmde haar koude twijfels op.

Leesexemplaar

Het huis in de Julius De Geyterstraat, aan de rand van Hoboken, was niet meer dan een gevel, met roetsporen die tot hoog over de stenen liepen. De voordeur was met houten platen gebarricadeerd, omdat het binnen onveilig zou zijn.

Onstabiel na brand- en waterschade.

Younes staaarde naar wat ooit de thuis van Nora, haar zusje Imane en hun vader en moeder was geweest. Hij haalde diep adem en verstevigde zijn greep op de tas die hij bij zich droeg.

Een snelle blik naar links en rechts. Geen pottenkijkers. Zoals altijd glipte hij razendsnel tussen de houten platen naar binnen.

De geur van de dood ving nog steeds zijn neus, hij zou er nooit aan wennen. De balken van het plafond boven hem waren zo goed als volledig weggebrand. Waar ooit de keuken was, zat nu een kratertje dat water verzamelde en waar onkruid omheen groeide. Je kon er recht naar boven kijken, door een opening in het plafond en het weggeblazen dak. Op trieste dagen regende het binnen.

Younes kon het gehuil van Nora nog horen, van toen zij tweeën na een lange avond op straat rondhangen bij de woning arriveerden. Voertuigen met blauwe zwaailichten blokkeerden de straat. Eerst brandweermannen en daarna mannen in witte pakken en politieagenten liepen binnen en buiten.

Younes was zelfs toen al, een jaar of dertien oud, een betwetertje. Hij was samen met Nora langs de zijkant van de woning naar binnen gedrongen en had net zoals zijn nichtje de zwartgeblakerde lichamen van haar ouders gezien. Ismael Zillessen en Hanane Taleb lagen allebei met hun buik op de grond. Naakt en door het vuur aangevreten. Beiden hadden een diepe, S-vormige snijwond op hun rug, met bovenaan een rond kopje met een gespleten tong. De wond had wat weg van een slang.

Veel onderzoek had de politie niet gedaan, hoewel het belachelijk vreemd was dat Nora's ouders eerst vermoord waren en dat daarna pas hun huis tot ontploffing werd gebracht. Het was een modus operandi die nooit ergens anders was voorgekomen, niet in Antwerpen, Rotterdam of Amsterdam, en het bleef tot op de dag van vandaag een raadsel wie achter deze laffe daad zat.

Dat het om een afrekening in het drugsmilieu zou gaan, kon zelfs de jonge Younes toen al wel raden. Nora's vader Ismael was een dikke vis in de Antwerpse drugsmaffia en de familie Zillessen een begrip. Toch kon nooit iemand staven of het om een afrekening ging door de immer gewelddadige Albanese maffia, of dat dit het werk was van de meer gesofisticeerde 'nieuwe Nederlanders'. Die Hollanders hadden het profiel om dit soort betekenisvolle moorden te bedenken. Het waren rijke yuppies die, met hulp uit Amsterdam, van bij het Zuid stilaan hun greep op de drugshandel in Antwerpen versterkten.

Younes liep op de sterk aangetaste trap naar het stuk van de tweede verdieping dat overeind was gebleven. Hij wist perfect over welke balken hij door een brede kamer naar de zijmuur moest lopen, om niet twee verdiepingen naar beneden te donderen.

Een zwarte metalen plaat schoof hij behoedzaam opzij.

Tastend in de overblijfselen van een schouw, vond hij in het metselwerk een metalen koffer. Hij stopte er zo snel hij kon de wapens weer in en propte de bundels bankbiljetten erbovenop, naast pakketjes biljetten van vorige drugsdeals. Het koffertje ging met moeite dicht. Het was stilaan tijd om met deze buit voor de vlucht naar betere oorden te kiezen.

Een glimlach tekende zich om Younes' mond, al was hij op een plaats die zoveel verdriet ademde.

Eindelijk had hij een uitweg gevonden voor zichzelf, voor Nora en voor Imane. Ver weg van zijn toxische moeder. Die fucking Samira zou hem en zijn nichtjes geen halve dag langer kwellen dan moest, dacht Younes. Hij droomde van de vlucht naar om het even waar. Eindelijk een nieuw en eigen leven. Tranen van geluk drongen zich op in zijn ooghoeken. Hij was niet het type dat gemakkelijk huilde. Wel integendeel. Hij had zichzelf geleerd altijd hard te zijn. Alleen zo kon hij zichzelf en zijn geliefden beschermen.

Hij zocht zich over de krakende vloer voorzichtig een weg naar de hal. Enkele van de balken onder hem kraakten zo hard, dat hij twijfelde of hij de weg naar de schouw ooit opnieuw zou kunnen afleggen.

Toen zag hij het. Op de houten planken van de overloop op de tweede verdieping stonden afdrukken van schoenen. Haastig controleerde Younes zijn eigen zolen, maar hij besepte meteen dat hij het bij het rechte eind had.

Deze sporen waren niet van hem. Er was heel recent iemand anders in het huis geweest.

'Fuck dit... ' mompelde hij bij zichzelf en hij ging met zijn rug tegen de muur staan.

Door de spleten tussen de aangetaste balken kon hij tot

op het gelijkvloers kijken. Iemand glipte razendsnel door de kamer, waar Younes daarstraks nog binnenkwam, en zo naar het begin van de trap.

Younes hield zijn adem in. Hij was hier niet alleen.

Younes nam zijn smartphone en twijfelde of hij Nora zou bellen, maar hij wist dat ze direct naar hier zou komen... en hij wilde haar niet in gevaar brengen.

Hij kon maar één reden bedenken waarom hij hier niet alleen was.

Die mensen van El Koudhi waren hem en Nora dan toch gevolgd van bij de dokken.

Heel even dacht Younes aan wat Nora hem gezegd had, dat er een schim vanop de containers naar hen had staan kijken. Dat verhaal klopte nog steeds niet in zijn hoofd. Waarom zou Karim El Koudhi hen hebben staan begluren en niet meteen hebben aangevallen?

Gekraak van voetstappen op de trap onder hem sneed door de stilte. Het besef sloeg bij Younes naar binnen. Die klootzakken wilden natuurlijk hun geld terug. En misschien dachten ze dat ze hier nog meer zouden vinden.

Ze hadden waarschijnlijk ontdekt dat dit Younes' verstopplek was.

Hij vloekte. De gedachte dat zijn vluchtplan niet zou doorgaan, dat hij langer hier in Antwerpen bij zijn moeder moest blijven of er voorgoed vastzat, joeg paniek door zijn lijf. Younes zou zijn en Nora's buit niet zomaar laten afpakken. Hij en zijn nichtje hadden er veel te veel risico's voor genomen, om nog maar te zwijgen van al die lange nachten dat ze als dealertjes voor een handvol euro's de stad doorkruist hadden.

Er was slechts één probleem. Wat kon hij beginnen? Ongewapend?

Zonder nog verder na te denken stapte hij de kamer op de tweede verdieping weer in. Haastiger dan daarnet probeerde hij over de krakende balken een weg naar de metalen plaat en de schouw te vinden.

Het ging allemaal veel te snel. Het hout onder zijn voet kraakte gevaarlijk. Younes kon het gewicht van zijn lichaam maar net van zijn ene been naar het andere brengen. Afgebroken stukken hout vielen een goeie zes meter naar beneden.

‘Fuck...’

Een nieuwe stap. De balk kraakte harder.

Hij had in alle paniek de verkeerde route gekozen. Hij had minstens een meter verder naar links moeten lopen. Daar waren de balken veiliger. Maar zomaar oversteken naar daar durfde hij nu niet meer.

Hij ging op zijn handen en knieën zitten, in een poging zijn gewicht te verdelen. Voorzichtig schuifelde hij naar de schouw toe.

De voetstappen vanuit de traphal klonken nadrukkelijker. De stevige tred die te horen was, verraadde dat de inbreker de weg kende.

Sneller dan veiliger was, kroop Younes tot bij de muur. De schouw was binnen handbereik. Hij pakte het metalen koffertje, trok het deksel open en duwde de biljetten opzij. Het wapen voelde koud in zijn hand. Zweet liep van zijn nek over zijn rug naar beneden.

Een schim verscheen aan het deurgat en hield zijn hand op. Younes vloekte. Zijn belager was gewapend.

In een reflex draaide Younes zich om en loste twee schoten. Het kabaal verborg het geluid van de balken onder hem, die nu gepijnigd kraakten.

Het gebeurde allemaal razendsnel. Het hout onder hem begaf het. Younes voelde niets meer om zich heen dan lucht, terwijl hij meters naar beneden donderde. Hij klauwde met zijn handen om zich heen, maar zou geen houvast meer vinden.

Met een luide smak kwam hij op de vloer van het gelijkvloers terecht, niet eens zo ver van de plek waar de vermoorde lichamen van de ouders van Nora gelegen hadden.

Hij probeerde overeind te komen. Zijn handwapen lag op een paar meter van hem, maar de pijn was ondraaglijk. Het was alsof messen elke spier in zijn rug doorsneden en iemand zijn ruggenwervel met blote handen had losgerukt en verdraaid.

Razendsnel schoten gedachten door zijn hoofd, in een poging een plan te bedenken. Hij vroeg zich af wat Ismael, Nora's vader, in een situatie zoals deze gedaan zou hebben. De man was ook voor Younes in vele opzichten een voorbeeld geweest, tot hij als een beest werd afgemaakt.

Nu leek Younes hetzelfde lot te wachten te staan.

Het wapen werd door de inbreker opzij getrapt, zodat de tienerjongen er nooit meer op tijd bij zou kunnen. Zonder verpinken rolde de inbreker Younes op zijn rug, waardoor hij schreeuwde van de pijn.

De val was niet eens het ergste geweest. Younes vond door de gaten in het masker de blik van zijn belager en besepte dat hij hier nooit weg zou komen.